

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 171/05
22.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубомира Вучковића, председника већа, Зорана Перовића, Слободана Рашића, Невенке Важић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником суда Зораном Поповићем, записничарем, у кривичном предмету оптуженог **АА**, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије, у вези члана 19. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.395/04 од 03.12.2004. године, на седници већа одржаној, дана 22.03.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба браниоца оптуженог АА се **ОДБИЈА**, као неоснована и пресуда Окружног суда у Новом Саду К.395/04 од 03.12.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Наведеном пресудом, оглашен је кривим и осуђен, оптужени АА, због кривичног дела из члана 47. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ, применом члана 42. и 43. ОКЗ, на казну затвора у трајању од три године, у коју казну је оптуженом урачунато време проведено у притвору од 26.06. до 03.12.2004. године. Оштећена ББ је са имовинско-правним захтевом упућена на парницу. Истом пресудом, оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Против ове пресуде бранилац оптуженог, адвокат АБ, је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се преиначи, тако да се оптуженом изрекне блажа казна.

Републички јавни тужилац Србије је у поднеску, под Ктж.298/05 од 16.02.2005. године, предложио да се жалба браниоца оптуженог, одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, па је након разматрања списка предмета, побијане пресуде, навода и предлога у жалби браниоца оптуженог и предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Жалба је неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 380. став 1. ЗКП, Врховни суд није нашао да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, нити повреда кривичног закона на коју пази по службеној дужности.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог, побија првостепена пресуда, због битне повреде одредаба

кривичног поступка. С тим у вези, у жалби није наведено која је конкретна одредба ЗКП потврђена, већ се наводи да је првостепени суд погрешно поступио када је одлучне чињенице утврдио на основу исказа оштећене, а да при томе нису наведени ваљани разлози. Врховни суд налази да је првостепени суд у побијаној пресуди, након свестране оцене одбране оптуженог, осталих изведених доказа и исказа оштећене, навео јасне и опширне разлоге, а на основу којих је поверовао исказу оштећене у погледу одлучних чињеница за доношење правилне и законите одлуке. При томе, ваља имати у виду да и сам оптужени признаје извршење кривичног дела, с тим што се искази оптуженог и оштећене разликују у погледу појединих околности и то шта су критичном приликом оптужени и оштећена рекли једно другом и с тим у вези шта је мотив извршења кривичног дела. Према томе, следи, да су у побијаној пресуди дати јасни разлози у погледу утврђених одлучних чињеница и при томе свестрано оцењен исказ оштећене, затим одбрана оптуженог и остали изведени докази.

Жалбом браниоца оптуженог се неосновано побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У вези тога, бранилац у жалби наводи да је првостепени суд погрешно утврдио чињенице, да се у радњама оптуженог стичу обележја кривичног дела за које је осуђен. Према наводима из жалбе, а којима се понавља одбрана оптуженог пред првостепеним судом, оптужени је извршио кривично дело, тешке телесне повреде или кривично дело убиства на мах. Оваква одбрана оптуженог, по оцени Врховног суда, је свестрано оцењена од стране првостепеног суда и у вези тога дати су јасни и уверљиви разлози у образложењу побијане пресуде. Стога се жалбом браниоца оптуженог неосновано побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона. У вези свега тога, а након свестране оцене свих изведених доказа, одбране оптуженог и исказа оштећене, дати су ваљани разлози на страни 8 став три, четири и пет првостепене пресуде. Наиме, и по оцени Врховног суда, околност да је оптужени оштећеној нанео ножем дужине сечива 10цм, више удараца по глави, лицу и врату и тиме јој узроковао више тешких и по живот опасних расекотина упућују на правилан закључак првостепеног суда да је оптужени покушао да оштећену лиши живота, а не да је тешко телесно повреди. Ову чињеницу првостепени суд је правилно утврдио на основу налаза и мишљења вештака, као и чињеницу да није било јаке раздражености код оптуженог у време извршења кривичног дела, а која је правилно утврђена на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра. Стога се жалбом браниоца оптуженог, првостепена пресуда неосновано побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези, због повреде кривичног закона. Према томе, следи, да је првостепени суд на чињенично стање утврђено у побијаној пресуди правилно применио кривични закон, када је, из разлога наведених у првостепеној пресуди, нашао да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела из члана 47. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог, побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији. Иако су тачни наводи у жалби, да је првостепени суд пропустио да као олакшавајућу околност цени да се оптужени у време извршења кривичног дела налазио у стању смањене урачунљивости, али не до битног степена, Врховни суд налази да је првостепени суд оптуженом одмерио казну која је сразмерна степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и оптуженог као извршиоца. Дакле, првостепени суд је правилно и у довољној мери ценио околности од утицаја на врсту и висину казне, као и чињеницу да је кривично дело остало у покушају, па је оптуженом применом члана 42. и 43. ОКЗ, казну одмерио испод законског минимума прописаног за наведено кривично дело. Стога, иако је првостепени суд пропустио да наведену околност цени као олакшавајућу околност, Врховни суд налази да наведени разлози и чињеница да је оптужени осуђиван, не оправдавају изрицање блаже казне оптуженом, како се то предлаже у жалби његовог браниоца. Према томе, следи, да ће се и по оцени Врховног суда, изреченом казном постићи сврха кажњавања прописана у члану 33. ОКЗ.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар, За председника већа

судија,

Зоран Поповић, с.р. Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка

ан